

De avond is ongemak

Marieke Lucas Rijneveld

[Download now](#)

[Read Online](#) ➔

De avond is ongemak

Marieke Lucas Rijneveld

De avond is ongemak Marieke Lucas Rijneveld

‘De avond is ongemak’ van Marieke Lucas Rijneveld is het schrijnende verhaal van een gereformeerd boerengezin dat wordt getroffen door de dood van een kind. Door de ogen van Jas, die zich ophoudt in het niemandsland tussen kindertijd en volwassenheid, zien we hoe de familieleden elk op hun eigen manier omgaan met het verlies. Vader en moeder zijn volledig verlamd door verdriet en zien niet hoe Jas en haar zusje Hanna en haar broer Obbe ondertussen langzaam ontsporen.

Het is een verbluffend romandebuut dat is doortrokken van seksualiteit, geloof en de smerigheid van het bestaan.

De avond is ongemak Details

Date : Published January 31st 2018 by Atlas Contact

ISBN :

Author : Marieke Lucas Rijneveld

Format : Kindle Edition 212 pages

Genre : European Literature, Dutch Literature, Fiction

 [Download De avond is ongemak ...pdf](#)

 [Read Online De avond is ongemak ...pdf](#)

Download and Read Free Online De avond is ongemak Marieke Lucas Rijneveld

From Reader Review De avond is ongemak for online ebook

Mieke says

Ik vond deze een beetje moeilijk. Er zijn veel overeenkomsten te ontdekken met 'Het smelt' en dit is een beetje een rauwe, ranzige, Hollandse versie. De inspiratie door Wolkers is zeker te herkennen.

Het boek raakte me soms een beetje kwijt, dan merkte ik dat ik de afgelopen anderhalve bladzijde niet echt gelezen had en moesten ze opnieuw. Dat gebeurt wel eens, maar het overkomt me niet vaak meermaals in één boek.

Wel vind ik het een knap debuut, wat echt wel het lezen waard is. Het zit goed in elkaar, raakte me en ik ben benieuwd naar meer werk van Rijnveld.

Julie Mestdag says

"De avond is ongemak" is de debuutroman van Marieke Lucas Rijnveld waarin ze het familieleven schetst - door de ogen van een 12-jarige - in een gelovig gezin dat getroffen wordt door de dood van een kind.

Ik kreeg het boek cadeau van mijn beste vriend, nadat mijn man ik zelf vorig jaar van één van onze tweelingzootjes afscheid moesten nemen. Het boek trok me onmiddellijk aan. Tegelijkertijd was ik er ongelofelijk bang van. Omgaan met een loodzwaar verdriet is één ding. Dat verdriet zwart op wit verwoord zien, is iets helemaal anders.

Ik had er noch tot aangetrokken moeten worden, noch bang voor moeten zijn. Want het boek is helemaal niet wat ik ervan had verwacht. Subliem, dat wel. Maar - gelukkig, eigenlijk - zo ver van mijn eigen situatie dat de raakpunten, op het dode gezinslid na, eigenlijk onbestaand waren.

Los daarvan is het een geniaal debuut. Rauw. Pure rauwe rouw van een gezin met vier kinderen nadat de oudste zoon door het ijs zakt en niet gered kan worden.

Ontrederde ouders die met zichzelf, hun emoties, elkaar en hun kinderen geen blijf weten :

".... eerder verzong vader altijd een verhaaltje over Jantje die kattenkwaad uithaalde. Hij deed altijd iets wat niet mocht. nu is Jantje alleen maar braaf om geen straf te krijgen, of vader vergeet over hem te vertellen.

"Waar is Jantje", vraag ik dan. "Die is moe en verpletterd door verdriet"...."

Kinderen die aan hun lot worden overgelaten en elk op hun eigen manier proberen omgaan met hun verdriet, én met het geloof en hun ontluikende seksualiteit. Brutale scènes. Overlevingsinstincten. Donkere dialogen. "Ik schoof mijn stoel iets dicht naar die van Belle toe. Vanaf week een van de brugklas zaten we naast elkaar. Omdat ze flaporen had die tussen haar stroblonde haar uitpoepten, en haar mond wat scheefjes in haar gezicht stond, mocht ik haar meteen. De zieke koeien waren ook altijd liever, die kon je rustig aaien voor ze plots naar achteren stopten...".

Marieke geeft op briljante wijze de ontredde dingen weer die de gebeurtenissen teweeg brengen bij de verschillende familieleden. Tegelijkertijd vond ik het soms té. Té ver gaan. Té veel vergelijkingen. Té chaotisch. Té veel pech in één familie (ze worden dan ook nog eens getroffen door Mond en Klauwzeer bij

de koeien waardoor ze heel de veestapel verliezen bijvoorbeeld), waardoor de focus niet altijd lag waar ik ze had verwacht.

Het einde daarentegen.... doet je naar adem happen en nog maar eens beseffen dat een dierbare verliezen enorme gevolgen kan hebben.

Een mooi debuut. Smaakt naar meer.

Charlotte says

Wat een prachtig boek. Rijneveld kan schrijven en het tragische verhaal zorgt voor een toenemend gevoel van onbehagen. Ze doet dat door nietsontziend haar verhaal te vertellen, in prachtige zinnen in een volkomen authentieke stijl; nergens een cliché te vinden. De beelden die ze oproept zijn ongewoon en hier en daar ronduit onprettig. Het schuurt en wringt en knarst, zoals goede boeken dat doen. Toen ik het uit had, heb ik een kwartier niet bewogen..

Marcia says

Ik las dit boek als lid van de lezersjury voor de Hebban debuutprijs 2018.

Een gereformeerd boerengezin wordt getroffen door de dood van een kind. Door de ogen van Jas zien we hoe de familieleden elk op hun eigen manier omgaan met het verlies. Vader en moeder zijn volledig verlamd door verdriet en zien niet hoe Jas, haar zusje Hanna en haar broer Obbe ondertussen langzaam ontsporen. **De avond is ongemak** deed me denken aan *Het Smelt*. Ik vond het verhaal schrijnend en smerig, maar tegelijkertijd wist het boek naast walging weinig emotie bij me los te maken. Het taalgebruik las niet altijd even prettig door de vele vergelijkingen en metaforen. Het verhaal bleef in een kringetje steeds hetzelfde vertellen (waar gaat het heen? van kwaad tot erger?) en ook het einde was erg voorspelbaar. Dit boek was niet aan mij besteed.

Mijn complete recensie lees je op Boekvinder.be.

Inge Vermeire says

‘De avond is ongemak’ is een verhaal dat je eigenlijk niet wilt lezen – het is té triest, té smerig, de ontredde en de eenzaamheid van de personages is té groot. Bovendien voel je je als lezer het merendeel van de tijd ongemakkelijk tijdens het lezen. Je weet je geen houding te geven. Je voelt je ook zo hulpeloos en onmachtig - terwijl je het kleine meisje, Jas, zo graag uit die ellende zou willen weghalen. (De vergelijking met 'Het smelt' van Lize Spit dringt zich dan ook onmiddellijk op.)

Rijneveld trekt je langzaam binnen in dit moeras van verdriet en dood en duisternis en omdat haar poëtisch taalgebruik in zo’n schril contrast staat tot de wreedheid in deze roman, moest ik bepaalde scènes herlezen omdat ik bijna niet geloofde dat zoveel smerigheid zo prachtig verwoord kan worden. Ik vond niet alle beelden even treffend, of nodig en af en toe waren het er ook té veel - ik denk dat Rijneveld nog een beetje moet leren schrappen. Ik kan me voorstellen dat haar taalgebruik gekunsteld en overladen kan overkomen

maar meestal vond ik dit zelf niet storen.

Het is geen roman om aan te raden of om ter ontspanning voor het slapengaan te lezen want daarvoor grijpt 'De avond is ongemak' veel te veel naar de keel. –

Zodra je begint te lezen weet je dat deze geschiedenis heel slecht zal aflopen – en dan nog had ik de wending op het einde niet verwacht. Het slot van 'De avond is ongemak' liet mij ijsig stil achter.

'De avond is ongemak' is een roman die nog heel lang zal blijven nazinderen - vanwege die enorme beeldrijke taal, vanwege de ongemakkelijke gevoelens die dit verhaal teweegbracht bij mij.

Eva Thielen says

Werkelijk prachtig geschreven, dat wel, maar voor mij was het echt 'te'. Én die punaise, én de jas, én de hamster, de padden, de haan, én het inseminatiepistool, én dat blok groene zeep, én het niet naar de wc kunnen en ga zo maar door. Ik ben dol op ongemak en wreedheid in romans, maar door de dosering raakte het verhaal en de personages me uiteindelijk niet genoeg.

Joni says

"Wij kenden alleen de oogst van het land, niet die in onszelf."

Jeanine says

<https://wateleestjeanine.wordpress.com...>

Linjea says

Het kan ook aan het luisterboek gelegen hebben. Soms had ik het idee iets te missen, maar geen zin om terug te luisteren. Ik had ook het gevoel dat het boek van beschrijvingen en metaforen aan elkaar hing en dat irriteerde me teveel om me ook echt in het verhaal te krijgen.

Puck says

"Wij kenden alleen de oogst van het land, niet die in onszelf."

Dit is inderdaad een debuut wat je niet snel vergeet. De avond is ongemak is een verhaal zo pijnlijk, zo beklemmend en ook zo vies dat je het moeilijk uit je hoofd krijgt. Hoe de dood van de oudste zoon een gezin totaal kan laten ontsporen is heftig, maar was misschien al duidelijk genoeg geweest als het verhaal bij de kinderen was gebleven.

Obbe met zijn sadistische, seksuele spelletjes, Hanna met haar koffertje en Jas met haar padden – dat is al schrijnend genoeg voor een goede boodschap.

Echter, Rijneveld zet werkelijk álle mogelijke elementen in om de boodschap en de situatie duidelijk te maken. De punaise, de vergelijking met Hitler, de seksuele spelletjes, de dode hamster, het blok groene zeep, de haan: het was té wreed, té misselijkmakend, té veel.

Ook waren er wat vreemde elementen – Een strenggelovig boerengezin heeft een computer én de Sims? – en had ik Matthies beter willen kennen. Waarschijnlijk had ik dan de pijn en de rouw, zo vertegenwoordigd in het boek, beter begrepen.

Een boek met een ijzig sterk einde, maar verder zo vies dat het lezen mij meer ongemak bracht dan de avond.
3 sterren

Loranne Davelaar says

Ik lees hier veel reviews die alles een beetje te deprimerend en gruwelijk vinden. Nou, als A Little Life lezen één voordeel heeft, is het dat hierna alle deprimerende gruwelijke boeken in ieder geval enigszins meevallen. Verder vond ik de schrijfstijl mooi en de vele vergelijkingen goed gevonden, maar hier ben ik het wel eens met diezelfde reviews: het waren er zo veel dat het soms nogal afleidde en als een trucje begon over te komen.

Dolf Patijn says

Drie-en-een-halve ster, afgerond naar boven: dat geef ik dit aardige romandebuut van Marieke Lucas Rijneveld. Ze weet me net niet helemaal te overtuigen met dit drama waarin ze met hele mooie beelden de beklemmende sfeer van een streng gelovig boerengezin weet op te roepen maar waarin de personages inclusief de hoofdpersoon die "Jas" wordt genoemd, mij toch niet echt weten te raken. Het zijn de beelden die het voor mij doen alhoewel Rijneveld het er soms ook wat te dik bovenop legt waardoor de beelden soms te opdringerig en overbodig worden. In plaats daarvan had ze beter wat meer vlees op de botten van de personages in het boek kunnen leggen waardoor het nog beklemmender zou zijn geworden. Nu deed het einde me eigenlijk niet zoveel omdat ik teveel aan de buitenkant stond.

Ondanks deze kritiek is het toch een goed debuut met af en toe erg mooie beelden. Zeker een aanrader, maar zo enthousiast als het DWDD boekenpanel ben ik er niet over. Een (voorzichtige) aanrader.

Leesdame says

‘De avond is ongemak’ is niet het gemakkelijkste boek om te lezen. Je hebt in ieder geval een sterke maag nodig. Tegelijkertijd is het ook een bijzonder en poëtisch debuut vol met mooie citaten. Ik heb op mijn e-reader dan ook een hele lijst markeringen en notities gemaakt tijdens het lezen. Het is niet het allermooiste boek wat ik in tijden las, maar ik had dit boek ook niet willen missen!

Lees verder op mijn blog :)

Dieuwertje Bosma says

Tja. Ik ben niet onverdeeld positief en zeker niet lyrisch zoals enkele recensenten waren. Ik vind een paar dingen van dit boek.

Allereerst deed het me heel erg denken aan 'Het Smelt', maar met mij vast een hoop anderen. Dat is natuurlijk ook niet erg, maar ditmaal vond ik het verhaal niet altijd nostalgisch, treurig en sprekend zoals ik dat bij Spit wel vond. Ik vond het eerder gemaakt: met een saus uit de jaren-90/00's- eroverheen om een bepaalde doelgroep aan te spreken. Lekker dik erbovenop: met gesmolten Fireballs en gierende Hitzone-cd's. Tja... Schep je zo het beeld van een jeugd? Mooi vond ik wel de impact van MKZ op het boerenleven.

Daarnaast zag ik ook parallellen met Griet op de Beeck. Net als bij háár laatste roman ('Het beste wat we hebben') voelde ik me als lezer onderschat. Ik hoef niet te lezen dat de tranen als watervallen naar beneden stortten om te voelen dat iets verdrietig is. De avond is ongemak is doorspekt met zulk metaforisch taalgebruik dat een grauw en triestig beeld moet scheppen. En hopelijk had ik wel door dat 'De Dood' overal aanwezig was.

Het gaat allemaal nèt te ver en alles wordt nèt te vaak herhaald. De metafoor moet steeds weer worden geduid aan de lezer. Uitleg bij het beeld geven: "Vader slaat zijn vuist op tafel. Moeders bokkenpoot veert een stukje op, ze legt haar hand beschermend eroverheen". Mooi! Was daar gestopt. Maar nee: "Was ik maar een bokkenpootje, dan paste ik precies in het kommetje van haar hand". Daarmee voel ik mij als lezer tekort gedaan. Ik voel en gebruik graag de ruimte om een tekst op 'mijn' manier te interpreteren.

Dan is er nog de kwestie dat ik de schrijver (vanuit ik-perspectief) net te vaak de sprong zag maken van de kinderlijke kijk op dingen naar een soort levenswijsheid die je hoopt aan het einde van je leven te bezitten. Het voelt alsof ze de keus niet kon maken: kruip ik in de huid van het kind, of blijf ik als schrijver wijs? Op zich hoeven die twee elkaar niet uit te sluiten. Maar wél als Jas enerzijds de tegenwoordigheid van geest heeft om de complexe emotionele toestanden van haar ouders te begrijpen, anderzijds naïef meeloopt met haar broer en diens nare spelletjes. Het lijkt allemaal net niet congruent.

Het resultaat was wat mij betreft een verhaal dat aan vele kanten rammelde. De NRC gaf een magere 2 sterren, dat doet een knappe poging van een debutant misschien tekort. Ik blijf steken op 3.

Eva says

Net geen vijf sterren vanwege een paar dingen die me stoorden. Te veel vergelijkingen, wel vijf per pagina. Niet alles hoeft iets anders te zijn, Marieke. Dingen kunnen ook op zichzelf staan. Ook hadden sommige dialogen slordigheidsfoutjes (ze kwamen niet uit op de goede persoon als mensen om beurten praatten) en ik vond de observaties van Jas te volwassen voor haar leeftijd. Alhoewel, ze was in andere dingen weer erg naïef. Misschien houdt dat balans. En de schrijfstijl, tja. Hier wil ik niet skeptisch over zijn, en toch... Alle Nederlandse, jonge, met name vrouwelijke auteurs van nu (of het nou gepubliceerd is of op Tumblr of aan de Creative Writing opleiding) schrijven zo. Het is prachtig, jawel, maar niet eigen of origineel. Ik wilde dat dat me niet stoorde, want als ik dit niet wist zou ik omver geblazen zijn door de schrijfstijl. Het is alleen jammer dat honderden andere mensen hetzelfde trucje aanleren. Al deze zaken terzijde krijgt dit boek toch vier

sterren van me. Ik houd van de beklemmende sfeer die wordt omschreven, de focus op geloof en de dood en seksualiteit, ik kan blijven lezen over boerderijtaferelen a la Hugo Claus. En wat leest dit boek fijn, je wil het in een ruk uitlezen en je blijft er dag en nacht aan denken. En oh, Marieke Lucas Rijneveld, wat gun ik het je. Ik ben benieuwd naar hoe het klinkt als het door haar voorgedragen wordt, of mijn argument van gekunsteldheid dan wegvaagt.
